

Peter Zrinski in Fran Krištof Frankopan.

Jos. Mantuani.

(Konec.)

Popoludne med 4. in 5. uro sta prišla Abele in Moltor k Zrinskemu in mu naznanila v brezobzirni obliki, da je obsojen na smrt ter mu je skleniti življenje dne 30. aprila ob 9. uri zjutraj. Zrinski prebledi in ne spravi iz sebe niti besedice; samo z ramami zmigne ter odide k vozu, da se molče prepelje v mestno orožarnico, kamor so ga premestili iz dosedanje ječe. Prav tako so

da počakata cesarjevega odgovora. Abele je to odklonil. Dne 29. aprila je vprašal Zrinski, kako da mu bo storiti smrt. Izvedel je, da mu vzamejo glavo in desnico, to pa da je še posebna milost. Oba obsojenca sta prosila, naj jima puste vsaj desnici; a Abele jima ni dal upanja, da dosežeta vsaj to »milost«, dasi je prinesel tozadevni cesarski odlok že z Dunaja seboj;¹¹³ torej

Portreti Zrinskega, Nadasdyja in Frankopana.

Iz lista, ki so ga prodajali 30. aprila 1671.

postopali s Frankopanom; tudi ta je bil iznenaden in je hotel ugovarjati; a Abele ga je osorno zavrnil, da mu je molčati in pokoriti se. V vozu je pa vendar tožil, da je rok do smrti prekratek, ker ima še mnogo urediti. Iz sob, kjer sta bila zaprta dotedaj, so dali vsakemu samo posteljo in molitveno knjižico, a zapečatili vse drugo; razpolagati s svojim imetjem nista mogla, ker jima je bilo zaplenjeno vse. Ko sta prišla v orožarnico vsak v svojo sobo, sta zahtevala črnila in peres, Frankopan je poslal o polu 11. uri ponoči po komisarja, češ, da se ne more pripraviti na smrt v tako kratkem času in da prosi cesarja vsaj za svoje življenje in komisarja,

je nečloveško trpinčil obsojenca v zadnjih urah — ta »plemeniti« jurist, ki je imel namen, prikriti grozovitost svoje dobe in posebej še dunajske dvorne justice, cesarja pa obdati s sijajem usmiljenosti, češ bo globočje učinkovalo. — Zvečer sta dobila ujetnika dovoljenje, da se snideta in se poslovita za vedno.

Dne 30. aprila sta bila pri maši ob 6. uri in potem sta molila do 8.; Zrinski se je tedaj onesvestil, ker že tretji dan ni zaužil niti grizljaja. Ko so ga okrepčali, je izročil komisarjema poslovilno pismo za svojo ženo. —

¹¹³ Ibid. list 21.